

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024r.

w sprawie **M. H.**

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 września 2023r., sygn. akt XI Ka 243/23, uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 3 listopada 2022r., sygn. akt II K 434/20,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego

M. H.

UZASADNIENIE

Skarga oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach

wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury Okręgowej (pkt 5.3.1.4. oraz 5.3.2 uzasadnienia wyroku).

W ocenie Sądu Odwoławczego, zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza słuszności przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżeni, w tym M. H. , nie dopuścili się zarzuconych im czynów. Stąd podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454 k.p.k. Sąd ten jednoznacznie wskazał, że: *„prawidłowo przeprowadzona ocena dowodów oraz poczynione w oparciu o taką ocenę ustalenia faktyczne dają podstawę do przyjęcia, że oskarżeni dopuścili się dokonania czynów, od których zostali uniewinnieni”*. Sąd Okręgowy w swym uzasadnieniu jednoznacznie wskazał, że nie widzi powodów dla których należałoby odmówić wiary całości zeznań M. Polańskiego, a co więcej, że Sąd Rejonowy naruszył art. 5§2 k.p.k. nie dążąc do wyjaśnienia dostrzeżonych w sprawie wątpliwości, w szczególności w oparciu o zgromadzony już materiał dowodowy.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie

a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Autor skargi w istocie zresztą nie zakwestionował poprawności zastosowania przez Sąd Odwoławczy art. 437§2 k.p.k., lecz wskazał na zaistnienie przesłanki z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 11 k.p.k. – a więc, że zachodzi inna okoliczność wyłączająca ściganie. Zdaniem obrońcy okoliczności tej należy upatrywać w tym, że „nie istnieją uzasadnione przesłanki do przypisania winy oskarżonego za czyn, co do którego został uniewinniony”.

Argumentację taką trudno jednak potraktować jako mającą jakiegokolwiek oparcie w obowiązujących przepisach procesowych. Pod pojęciem owych innych okoliczności wyłączających ściganie zwykło się rozumieć – abolicję, konsumpcję skargi publicznej, ograniczenie ekstradycyjne, czy brak strony oskarżającej w postępowaniu prywatnoskargowym lub toczącym się z oskarżenia subsydiarnego – a więc sytuacje nader rzadkie w praktyce procesowej i z pewnością nie mające miejsca w niniejszej sprawie. Skoro zaś „brak jest przesłanek do przypisania winy” to oskarżonego należy uniewinnić, a nie umarzać postępowanie o co wnosila tu obrona. Zauważyć też wypada, że w sprawie co prawda zapadł wyrok uniewinniający M. H., lecz nie uprawomocnił się on i został prawidłowo zaskarżony w tym zakresie przez uprawnionego oskarżyciela. Nie tworzy on zatem stanu powagi rzeczy osądzonej, czego autor skargi zdaje się nie dostrzegać.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]

